

dukt, medfører bestemmelsen ligeledes, at leverandøren ifalder selvstændigt ansvar efter lovforslaget.

De oplysninger om den ansvarliges identitet, som skadelidte skal modtage, må være så præcise, at skadelidte på grundlag heraf vil kunne retsforfølge den pågældende. Han skal derfor både have kendskab til dennes navn og adresse, hvilket er fundet hensigtsmæssigt at præcisere i selve lovteksten.

Leverandøren har ifølge direktivet og lovforslaget *rimelig tid* til at fremkomme med de nødvendige oplysninger til identifikationen. Det afgørende er alene den tid, der går, fra skadelidte rejser kravet overfor leverandøren. Hvad der i øvrigt nærmere ligger i begrebet »rimelig tid« beror på en konkret vurdering. I denne forbindelse må der tages hensyn til, ikke blot hvilke vanskeligheder der er forbundet med at skaffe oplysningerne, men også til skadelidtes behov for eller ønske om at kunne gennemføre sit erstatningskrav inden for rimelig tid.

I relation til den, som et eventuelt krav rettes mod, begynder den 3-årige forældelsesfrist i §10, stk. 1, først at løbe fra den dag, da skadelidte havde eller burde have det fornødne kendskab til dennes identitet.

Til § 5

Bestemmelsen svarer til direktivets art. 6 og indeholder en beskrivelse af begrebet defekt. Som udgangspunkt skal der ved afgørelsen af, om et produkt lider af en defekt, lægges vægt på, om produktet frembyder den sikkerhed, som forbrugeren kan gøre krav på. Ved vurderingen heraf skal der ses bort fra fejlagtig anvendelse af produktet, der under de angivne omstændigheder må anses for ufornuftig.

Begrebet »sikkerhed« indeholder ikke alene en henvisning til begrebet »fare«. Produktets manglende anvendelighed eller effektivitet til det forudsatte formål vil således også kunne medføre, at produktet er defekt. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvor en fryser ophører med at fungere på grund af en defekt og herved volder skade på de nedfrosne fødevarer. At der ikke er tale om en snæver forståelse af begrebet sikkerhed er kommet til udtryk i stk. 1, hvorefter der ved bedømmelsen af, om produktet frembyder den sikkerhed, som med rette kan forventes, skal tages hensyn til alle sagens omstændigheder, herunder bl.a. den anvendelse af produktet som med rimelighed kan forventes. Justitsministeriet finder ikke, at manglende eller for-

sinket leverance er en defekt, der medfører produktansvar.

Til stk. 1

Efter stk. 1 lider et produkt af en defekt, når det ikke frembyder den sikkerhed, som med rette kan forventes under hensyntagen til alle omstændigheder.

En defekt kan således bero på en egenskab, som et produkt ikke har, men som det med rette forventes at have, eller en egenskab, produktet har, men som det med rette forventes ikke at have.

Hvilken grad af sikkerhed, et produkt bør frembyde for ikke at blive anset som defekt, må afgøres efter generelle objektive kriterier og uafhængig af den konkrete skadelidtes opfattelse af produktets anvendelsesmuligheder.

Den sikkerhed, som kan forventes, skal vurderes under hensyntagen til alle omstændigheder, navnlig produktets markedsføring, den forventede anvendelse af produktet og det tidspunkt, da produktet blev bragt i omsætning.

For nogle produkters vedkommende har det offentlige udfærdiget sikkerhedsforskrifter eller godkendelseskrav, hvis formål er at yde sikkerhed mod skadeforvoldelse. Bringes et produkt, der ikke overholder de sikkerhedsforskrifter eller godkendelseskrav, som er opstillet for det pågældende produkt, i omsætning, vil det som udgangspunkt altid blive anset for defekt, idet forbrugeren må være berettiget til at forvente den grad af sikkerhed, som følger af gældende offentlige bestemmelser.

For de produkters vedkommende, hvor der ikke er udstedt offentlige sikkerhedsforskrifter eller godkendelseskrav, må der ved bedømmelsen af ansvarsspørgsmålet tages stilling til, om skadesrisikoen for vedkommende produkt går ud over det, der normalt må kunne forventes af den pågældende produkttype. Dette betyder imidlertid ikke, at det er tilstrækkeligt for at undgå at ifalde ansvar, at producenten beviser, at hans produkt ikke er værre end de fleste af samme kategori.

Defekt i lovforslagets forstand er forskelligt fra købelovens mangelsbegreb. Det er derfor ingen betingelse for at pålægge ansvar for en produkt-skade, at produktet lider af en mangel i købelovens forstand.

Efter gældende ret antages et produkt at være farligt (defekt), hvis det kan forvolde skade i forbindelse med sædvanlig anvendelse, og denne beskrivelse må antages i det væsentligste at svare til